

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Karabína a sudcov JUDr. Juraja Klimenta a JUDr. Petra Szaba v trestnej veci proti obžalovanému **M. S. a spol. pre zločin mučenia a iného neľudského alebo krutého zaobchádzania** podľa § 420 ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. b/, písm. e/, ods. 3 písm. a/ Tr. zák. č. 300/2005 Z. z. a iné prerokoval na verejnom zasadnutí konanom 17. septembra 2009 v Bratislave odvolania obžalovaných M. S., J. K., R. R., L. K., I. G. a O. H. ako aj odvolanie krajského prokurátora v Banskej Bystrici proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 28. februára 2008, sp. zn. 5 T 18/02, a rozhodol

t a k t o :

Podľa § 256 Tr. por. účinného do 31. decembra 2005 odvolania obžalovaných M. S., J. K., R. R., L. K., I. G., O. H. a krajského prokurátora **s a z a m i e t a j ú .**

O d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici z 28. februára 2008, sp. zn. 5 T 18/02, boli obžalovaní M. S., J. K. a L. K. uznaní za vinných zo zločinu mučenia a iného neľudského alebo krutého zaobchádzania, a to M. S. a J. K. podľa § 420 ods. 1 ods. 2 písm. a/, písm. b/, písm. e/, ods. 3 písm. a/, s poukazom na ustanovenie § 138 ods. 1 písm. a/, písm. b/, písm. j/ Tr. zák. č. 300/2005 Z. z. a L. K. podľa § 420 ods. 1, ods. 2 písm. e/, ods. 3 písm. a/ Tr. zák. č. 300/2005 Z. z.

Obžalovaný R. R. bol uznaný za vinného z trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a/, písm. c/, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. č. 140/1961 Zb.

Obžalovaní I. G., M. U. a O. H. boli uznaní za vinných z trestného činu mučenia a iného neľudského alebo krutého zaobchádzania podľa § 259a ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. b/ Tr. zák. č. 140/1961 Zb.

Obžalovaní P. S., K. S. a R. G. boli týmto rozsudkom uznaní za vinných z trestného činu násilia proti skupine obyvateľov a proti jednotlivcovi podľa § 197a Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v spolupáchateľstve podľa § 9 ods. 2 uvedeného Trestného zákona.

Z uvedených trestných činov boli menovaní obžalovaní uznaní za vinných na tom skutkovom základe, že

dňa 5. júla 2001 okolo 16.30 hod. po tom, čo K. S. st. prišiel do domu A. H. v M., vyčítať mu zákrok jeho syna O. H., príslušníka OO PZ J., ktorý vykonal voči R. G., obžalovaný O. H. na terase domu, po predchádzajúcom slovnom konflikte, udrel K. S. st. minimálne jedenkrát päťou pravej ruky do tváre, v dôsledku čoho tento spadol na schody vedúce do domu, odkiaľ mu nebolo umožnené odísť až do príchodu polície, ktorú telefonicky privolali H.;

keď sa obžalovaní P. S., K. S. ml. a R. G. dozvedeli, že ich otec K. S. je držaný na terase domu H., pribehli krátko po 16.30 hod. k domu A. H. v M., kde sa spoza oplotenia domu vyhrážali A. H. a najmä O. H. usmrtením, vulgárne im nadávali a poškodili oplotenie, pričom vyhrážky usmrtením vzbudili u A. H., O. H. a ich príbuzných dôvodnú obavu, že ich uskutočnia;

okolo 17.00 hod. sa na miesto dostavila vyslaná policajná hliadka OO PZ v R. v zložení obžalovaní M. S. a J. K., ako i príslušník OO PZ v J. B. A., pričom obžalovaní M. S. a J. K. začali ihneď po príchode opakovane intenzívne udierať obuškami, najmä po chrbte, obžalovaného P. S., ktorý kládol odpor, keď mu chceli založiť putá, potom ho strhli na zem, kde sa mu opätovne snažili putá založiť a keď sa im to nepodarilo, prišiel im na pomoc obžalovaný O. H., ktorý P. S. kopol do boku a tak zákrok dokončili; obžalovaný M. S. počas tohto zákroku udrel do tváre a obuškom po pleci B. S., ktorá sa dožadovala, aby nebil jej syna; obžalovaní M. S. a J. K. použili opakovane obušok aj proti K. S. st. a R. G., ktorí sa zákroku vzpierali;

potom policajti zadržaných naložili do služobných áut a K. S. st., P. S. a R. G. boli okolo 17. 30 hod. prevezení na OO PZ v J., kde ich obžalovaní M. S., J. K. a O. H. opakovane udierali obuškom i rukami a kopali do nich, pričom keď okolo 18.00 hod. prišli na OO PZ v J. privolaní príslušníci OO PZ J. obžalovaní I. G. a M. U. sa pripojili

do napádania zadržaných formou opakovaných úderov a kopov do rôznych častí tela; po 19.00hod. boli postupne K. S. st., P. S. a R. G. prevezení do Nemocnice v R. na lekárske ošetrovanie, kde na ich tele boli zistené zranenia v podobe povrchových hematómov na chrbte, rukách a u R. G. i na tvári a tržnej rany na hlave, avšak tieto zranenia neboli takého charakteru, aby bolo závažnejšie ohrozené zdravie alebo život predvedených.

Po ošetrovaní zadržaných, týchto obžalovaní M. S., J. K., O. H., I. G. a M. U. dňa 5. júla 2001 okolo 20.30 hod. previezli na OO PZ v R., kde ich na chodbe pripútali k skobám a P. S. o kovovú mrežu, neskôr K. S. st. k zvislým rúram ústredného kúrenia, obžalovaní M. S. a J. K. opakovane pokračovali v násilí voči zadržaným, a to desiatkami úderov rukou, obuškom a tiež kopaním, pričom sa spočiatku pripojil aj obžalovaný R. R., vykonávajúci stálu službu na OO PZ v R., ktorý slabšie udrel R. G. po hlave a malou intenzitou kopol do K. S. st. a P. S., neskôr na zadržaných už neútočil, vyhovoval ich požiadavkám na podanie vody a možnosti vykonania telesných potrieb, ale následnému násiliu vykonávanému na zadržaných obžalovaným M. S. a J. K. nezabránil a títo v ňom pokračovali až do bližšie nezistených neskorých nočných hodín dňa 5. júla 2001 až skorých ranných hodín dňa 6. júla 2001.

Dňa 6. júla 2001 okolo 05.45 hod. nastúpil do služby na OO PZ v R. obžalovaný L. K., ktorý na zemi ležiaceho K. S. st. kopol niekoľkokrát do boku, a keď sa prevrátil na chrbát, najmenej trikrát mu silnou intenzitou dupol nohou zhora na hrudník.

V dôsledku tohto konania obžalovaných utrpel K. S. st. podliatiny a odreniny na tvári, krku, chrbte, dolných a horných končatinách, hrudníku, krvné kapsy v driekovej a lopatkovej oblasti chrbta, zmliaždenie chrupavčitej časti nosa, dvojité zlomeniny sánky s posunom úlomkov, krvácanie do lebečných pokrývok pod mäkkú i tvrdú plenu mozgovú, zmliaždenie svalstva prednej brušnej steny, zlomeninu VIII. rebra vpravo v línii prednej pazušnej čiary, zlomeniny X. – XII. rebra vpravo v línii pri chrbtici, zlomeniny V. – XI. rebra vľavo v línii strednokľúčkovej čiary, zlomeniny II. – VII. rebra vľavo v línii prednej až strednej pazuchovej čiary, zlomeniny IX. – XI. rebra vľavo v línii pri chrbtici, zlomeninu hrudnej kosti, úrazové poškodenie pohrudnice vľavo, krvácanie do ľavej pohrudničnej dutiny, nekompletné trhliny v srdcovnici, zmliaždenie časti ľavých pľúc, krvácanie do medzirebrového svalstva a na povrch osrdečníkového vaku srdca, trhliny v tkanive pečene, zmliaždenie časti tkaniva pečene, úrazové odtrhnutie žľčníka od lôžka pečene, rozsiahlu trhlínu v tkanive sleziny, krvácanie do tukového úponu telesa čriev, krvácanie do brušnej

dutiny, v dôsledku ktorých dňa 6. júla 2001 po 06.00 hod. na chodbe Obvodného oddelenia PZ v R. zomrel.

Obžalovaný P. S. utrpel mnohopočetné tupé poranenia tela charakteru rozsiahlych krvných výronov a odrenín, lokalizovaných najviac na chrbte, v driekovo-krížovej oblasti, na hrudníku vpredu i bočne a na horných končatinách a pravom stehne s následnou poúrazovou komplikáciou, v dôsledku rozdrvenia svalstva–tzv. crush syndrómom s akútnou obličkovou nedostatočnosťou, na ktoré zranenia bol liečený od 6. júla 2001 do 4. septembra 2001.

Obžalovaný R. G. utrpel tržnú ranu v temenno-spánkovej oblasti vlasatej časti hlavy dĺžky 2,5 cm, splývavé okuliarovité krvné výrony v okolí oboch očí, menšie krvné výrony v očných bulvách, opuch na ľavej časti tváre, krvný výron na ľavom líci a na pravej strane tváre, v okolí ľavej prsnej bradavky, na ľavom boku nad bedrovou kosťou, pravej hornej končatine, ľavom ramene, zadnej ploche ľavého ramena a pleca, prednej ploche pravého a ľavého stehna, splývavý krvný výron, zasahujúci celú prednú plochu brucha a dolnú časť hrudníka, široký krvný výron na pravom boku, zasahujúci do pravej bočnej driekovej oblasti, splývajúce krvné výrony na bočnej ploche ľavého stehna až sedacej oblasti, početné krvné výrony lokalizované v pravej lopatkovej oblasti, pod ľavou pazuchou vzadu, ľavej a pravej strane chrbta, odreninu na prvom a ľavom lakti, šesť povrchových odrenín v hornej časti chrbta vpravo a odreninu na pravej ušnici, na ktoré zranenia by bol liečený asi štyri týždne, avšak obžalovaný liečenie na vlastnú žiadosť ukončil dňa 24. júla 2001.

Za to boli obžalovaným uložené nasledovné tresty:

obžalovaným M. S. a J. K. podľa § 420 ods. 3, § 38 ods. 3 Tr. zák. č. 300/2005 Z. z. tresty odňatia slobody každému vo výmere 8 rokov a 6 mesiacov, so zaradením na výkon trestov podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. č. 300/2005 Z. z. do ústavu s minimálnym stupňom stráženia,

obžalovanému R. R. podľa § 158 ods. 2 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyroch) rokov, so zaradením na výkon trestu podľa § 39a ods. 2 písm. a/ Tr. zák. č. 140/1961 Zb. do I. (prvej) nápravno-výchovnej skupiny,

obžalovanému L. K. podľa § 420 ods. 3, § 38 ods. 3 Tr. zák. č. 300/2005 Z. z. trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov, na výkon ktorého bol zaradený podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. č. 300/2005 Z. z. do ústavu s minimálnym stupňom stráženia,

obžalovaným I. G. a M. U. podľa § 259a ods. 2 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. tresty odňatia slobody vo výmerách po 18 (osemnásť) mesiacov, výkon ktorých im bol podľa § 58 ods. 1 písm. a/, § 59 ods. 1 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. podmiennečne odložený na skúšobnú dobu v trvaní 2 (dvoch) rokov,

obžalovanému O. H. podľa § 259a ods. 2 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. trest odňatia slobody vo výmere 2 (dvoch) rokov, výkon ktorého mu bol podľa § 58 ods. 1 písm. a/, § 59 ods. 1 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. podmiennečne odložený na skúšobnú dobu v trvaní 3 (troch) rokov.

obžalovanému P. S. podľa § 197a Tr. zák. č. 140/1961 Zb. trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) mesiacov, výkon ktorého mu bol podmiennečne odložený na skúšobnú dobu jedného roka.

U obžalovaných K. S. a R. G. súd podľa § 37 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. upustil od uloženia súhrnného trestu.

Podľa § 228 ods. 1 Tr. por. boli obžalovaní M. S., J. K. a L. K. zaviazaní spoločne a nerozdielne nahradiť poškodenej B. S. škodu vo výške 19 603 Sk a so zvyškom nároku bola táto poškodená odkázaná na konanie o veciach občianskoprávných.

Podľa § 228 ods. 1 Tr. por. bola obžalovaným M. S., J. K., R. R., L. K., I. G., M. U. a O. H. uložená povinnosť nahradiť spoločne a nerozdielne V., škodu vo výške 6 005 Sk.

Podľa § 229 ods. 1 Tr. por. bola poškodená S., odkázaná so svojim nárokom na náhradu škody na konanie o veciach občianskoprávných.

Tým istým rozsudkom bol obžalovaný A. H. podľa § 226 písm. b/ Tr. por. oslobodený spod obžaloby pre skutok kvalifikovaný ako pokus trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 8 ods. 1, § 221 ods. 1 Tr. zák. č. 140/1961 Zb., ktorého sa mal dopustiť tak, že

dňa 5. júla 2001 okolo 16.30 hod. po tom, čo K. S. st. prišiel do jeho domu v M., vyčítať mu zákrok jeho syna O. H., príslušníka OO PZ v J., ktorý vykonal voči R. G., tohto po predchádzajúcom údere jeho syna pritlačil na schodoch vedúcich do domu a udrel ho najmenej dvakrát do tváre.

U obžalovaných M. U., A. H., P. S., K. S. a R. G. citovaný rozsudok už nadobudol právoplatnosť, lebo odvolanie, pokiaľ sa rozsudok ich týka, nebolo podané ani obžalovanými ani prokurátorom a vo vzťahu k nim ani žiadnou inou oprávnenou osobou.

Proti uvedenému rozsudku podali v zákonom stanovenej lehote odvolanie obžalovaní M. S., J. K., R. R., L. K., I. G. a O. H. a krajský prokurátor v Banskej Bystrici, ale prokurátor iba vo vzťahu k obžalovanému R. R..

Obžalovaní M. S. a J. K. odvolanie zahlásené do zápisnice o hlavnom pojednávaní odôvodnili prostredníctvom svojho obhajcu tvrdením, že sa žiadneho protiprávneho konania nedopustili a tvrdenia obžalovaných P. S. a R. G. o ich účasti na útokoch na OO PZ v J. a v R. považujú z ich strany len za pomstu za ich služobný zákrok v M.

Poukázali na to, že výpovede obžalovaných P. S. a R. G. vnášajú do dôkaznej situácie celý rad rozporov, a to vzájomne i k ostatným dôkazom, lebo každá ich výpoveď je rozdielna a rozdielne popisovali útoky voči ním i nebohému K. S. st. Upriamovali pozornosť na výpovede svedkov, ktorí sa v kritický večer pohybovali v priestoroch OO PZ J. i svedkov a obžalovaných, ktorí sa nachádzali na OO PZ R. a uvádzali R. R., M. U., O. H., D. V., Ľ. S., P. L., J. A., P. L., D. B., M. P. i vyšetrovateľa Ing. P. M., ktorí medzi 21.00 hod. dňa 5. júla 2001, do doby kým bola konštatovaná smrť K. S. st. dňa 6. júla 2001 v raňajších hodinách, sa nachádzali na OO PZ R., že z ich výpovedí vyplýva záver, že sa obaja po ukončení služby 5. júla 2001 o 21.00 hod. tam už viac nevrátili a nemohli žiaden útok zrealizovať. Z týchto jedenástich osôb ich po tomto čase nikto na OO PZ R. nezaregistroval

Obžalovaný M. S. poukázal na výpoveď svedka P. S., že kritický večer okolo 21.00 hod. bol spolu s obžalovaným J. K. v reštaurácii a po pol hodine odišiel domov.

Obžalovaný J. K. poukázal tiež na výpoveď tohto svedka, že sa s ním zdržal v reštaurácii od 21. 00 hod. do 23. 00 hod., nevzdialil sa z nej a jeho odchod z reštaurácie

po záverečnej potvrdila svedkyňa C. a príchod domov okolo polnoci potvrdili jeho rodičia, svedkovia K..

Ďalej obaja obžalovaní poukázali na znalecký posudok z odvetvia psychiatrie a psychológie v časti, v ktorej u obžalovaného P. S. znalci konštatovali, že jeho schopnosť správne a úplne vnímať sledované a prežívané udalosti je tak narušená, že nedovoľuje spoľahlivo si zapamätať a pravdivo reprodukovať udalosti pre účely trestného konania, lebo má výrazné tendencie ku konfabulárnemu vyplňaniu medzier v pamäti a že obdobné závery boli aj u obžalovaného R. G..

Považujú za pochybenie, že sa v úvodných štádiách vyšetovania, v rámci prvotných úkonov, nezaistovali odevné zvršky, výzbroj a výstroj všetkých osôb, ktoré sa na OO PZ v J., ale hlavne celú noc na OO PZ v R. nachádzali a nepodrobili sa príslušným expertízam. Namietali, že sa proti nim ako dôkaz vyhodnotili biologické stopy na ich odevných zvrškoch, ktoré evidentne pochádzali zo služobného zákroku v M. a nie na OO PZ R., ako aj to, že nie všetky zaistené veci boli podrobené biologickej expertíze pre nedostatok chemikálii potrebných na analýzu DNA a aj výber stôp na analýzu DNA bol subjektívnym rozhodnutím vyšetrovateľa a nedostatkom bolo i to, že zaistené veci boli dávané do papierových vriec, ale tieto neboli zapečatené, a teda nie je možné vylúčiť ich zámenu.

Z uvedených dôvodov títo obžalovaní navrhovali, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 321 ods. 1 písm. a/, písm. b/, písm. c/ Tr. por. napadnutý rozsudok zrušil a vec s právnym názorom na postup podľa § 285 písm. c/ Tr. por. vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Obžalovaný M. S. odvolanie odôvodnil aj sám vlastným podaním, ktoré sa v námietkach proti rozsudku v podstate zhoduje s tým, čo uvádzal jeho obhajca. Namietal i to, že nebolo doplnené dokazovanie zadovážením a prehratím nahrávky cez rádiostanicu, kde sú zachytené všetky rozhovory, ktoré sa cez kritickú noc odohrali a táto nahrávka by potvrdzovala, že sa na OO PZ v R. kritický deň po 21.00 hod. nenachádzal.

Obžalovaný R. R. vo svojom odvolaní odôvodnenom prostredníctvom obhajcu uviedol, že závery prvostupňového súdu považuje za neúplne a nemajúce podklad vo vykonanom dokazovaní.

Dotkol sa aj otázky totožnosti skutku a ponechal na úvahu odvolacieho súdu, či táto bola v zmysle § 220 ods. 1 Tr. por. zachovaná, lebo v skutkovej vete uznesenia o vznesení obvinenia a obžaloby sa také konanie, aké je popísané v napadnutom rozsudku jemu nekládlo za vinu.

Poukázal na úpravu povinnosti stálej služby vo vestníku Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, čiastke 74 z 11. septembra 1997. Argumentoval tým, že povinnosti stálej služby sú vymedzené taxatívne a z nich nevyplýva, že by povinnosťou stálej služby bola kontrola príslušníkov policajného zboru, ich pohybu po budove, kanceláriách a pod.

V ďalšej časti odvolania obžalovaný R. R. podrobne rozobral časový sled udalostí, ktoré sa odohrali na OO PZ v R. od momentu, keď prebral službu a uviedol, že z tohto prehľadu je zrejmé, že na OO PZ v R. neboli žiadne cudzie osoby, boli tam len príslušníci policajného zboru a on nemal dôvod ani povinnosť týchto na oddelení sledovať. Pritom on žiadne páchanie násilia na zadržaných osobách neregistroval, nevidel, nepočul. Fyzické násilie voči zadržaným osobám sa muselo udiať v M. a v J. a to v čase, keď on ešte nebol v službe. Keď on nastúpil do služby a boli predvedení obžalovaní P. S., R. G. a poškodený K. S. st., bolo na nich vidieť, že došlo voči ním k použitiu násilia, lebo tieto osoby boli poranené. On však nemal dôvod sa voči ním správať agresívne, naopak správal sa voči predvedeným osobám korektne a pomáhal im.

Upriamil pozornosť na to, že až po zmene výpovedí obžalovaných P. S. a R. G. došlo k vzneseniu obvinenia aj voči nemu, neskôr ako voči ostatným obžalovaným.

Rovnako ako obžalovaní M. S. a J. K. poukazoval aj obžalovaný R. R. na výsledky psychologických a psychiatrických vyšetrení obžalovaných P. S. a R. G. a tiež, že boli pod vplyvom alkoholu a v strese po konflikte v M. a neboli schopní presne popísať skutkový dej. Na druhej strane znalecký posudok vo vzťahu k nemu nesvedčí o tom, že by on bol takou osobou, ktorá má sklony k surovosti a agresivite, prejavujúca sa bezcitnosťou, naopak on nikdy nepoužil žiadne násilie ani donucovacie prostriedky.

Na základe týchto dôvodov obžalovaný R. R. navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 258 ods. 1 písm. d/, písm. c/, písm. e/ Tr. por. účinného do 31. decembra

2005 zrušil napadnutý rozsudok vo vzťahu k nemu v celom rozsahu a aby ho podľa § 226 písm. c/ uvedeného Trestného poriadku oslobodil spod obžaloby.

Obžalovaný L. K. v odvolaní odôvodnenom prostredníctvom obhajkyne rozhodne popieral, že by nebohého K. S. niekoľkokrát kopol do boku a následne trikrát dupol nohou na hrudník. Uviedol, že obvinenie voči nemu je postavené na účelových a nepravdivých výpovediach synov nebohého, resp. jeho rodinných príslušníkov. Poukazoval na prvé výpovede obžalovaných P. S. a R. G., v ktorých ho neusvedčovali. Obžalovaný R. G. 6. júla 2001 uvádzal, že si nevie vysvetliť prečo otec zomrel, myslí si že musel dostať infarkt a na druhý deň 7. júla 2001 uvádzal, že po návrate z toalety, keď bola ešte tma, otec sa už nehýbal, ani nerozprával a keď už bolo vidno, prišiel policajt a povedal im, že ich ide predviesť na vyšetrovačku, a vtedy tento policajt zistil, že otec nedýcha a nepreberá sa, a preto zavolali záchranku. Upriamil pozornosť na tú časť posudku o príčine smrti poškodeného K. S., v ktorej znalci uvádzali, že o 05.20 hod. mohol byť poškodený mŕtvy, pokiaľ bol namáhaný smrť mohla nastať aj skôr, lebo rozhodujúce zranenia vedúce k smrti nevznikli po 04.30 hod.

Obžalovaný L. K. vyčítal krajskému súdu, že sa nezaoberal rozpormi vo výpovediach svedkov z rodiny nebohého K. S. a uviedol, že títo zmenili výpovede v jeho neprospech až po prevzatí právneho zastúpenia poškodenej manželky nebohého JUDr. C. I. až po 16. júli 2001.

Ďalej zdôraznil, že svedkyňa A. T. 1. augusta 2001 vypovedala, že jej obvinený P. S. ukázal policajta, ktorý nastúpil do rannej služby a ktorý kopol otca a potom skočil otcovi na hrudník a zabil ho tým, ale pri rekognícii konanej 10. augusta 2001 ho ani P. S. ani R. S. neopoznali.

Rovnako poukázal na závery znalcov z odvetvia psychiatrie a psychológie o narušených pamäťových schopnostiach obžalovaného P. S..

Z uvedených dôvodov obžalovaný L. K. navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 258 ods. 1 písm. b/, písm. d/ a písm. e/ Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok vo vzťahu k nemu a aby sám rozhodol tak, že ho podľa § 226 písm. c/ Tr. por. oslobodí spod obžaloby.

Obžalovaný I. G. v odvolaní odôvodnenom prostredníctvom obhajcu namietal, že súd prvého stupňa rozhodol o jeho vine bez vyhodnotenia skutočností svedčiacich v jeho prospech. Poznamenal, že síce oproti obžalobe bol skutkový dej v napadnutom rozsudku, čo sa jeho osoby týka, redukovaný iba na OO PZ J. a nie aj OO PZ R., avšak iba vo všeobecnej rovine, bez toho aby bolo konkretizované, voči ktorej osobe sa čoho mal dopustiť, aby to korešpondovalo so závermi lekárskeho vyšetrení v NsP R..

Uviedol, že celé jeho obvinenie je založené na pochybných a rozporných tvrdeniach dvoch obvinených, P. S. a R. G., ktorí opakovane menili svoje výpovede, pričom podľa neho z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je zrejmé, z ktorých výpovedí P. S. a R. G. súd vychádzal, keď títo boli v dvoch procesných postaveniach, jednak ako obvinené osoby a jednak ako poškodení. Poukázal na to, že k zmenám ich výpovedí došlo až po vstupe zástupcu poškodenej strany JUDr. C. I.. Zvýrazňoval kriminálnu minulosť obžalovaných P. S. a R. G. i K. S. a argumentoval tým, že motívom ich tvrdení môže byť snaha o vyhnutie sa vlastnej trestnej zodpovednosti i snaha o pomstu policajtom.

Na druhej strane poukazoval obžalovaný I. G. na hodnotenie svojej osoby, na svoje osobné a rodinné pomery i na to, že k plneniu svojich povinností policajta pristupoval zodpovedne a čestne a k jeho prepusteniu zo služobného pomeru v policajnom zbore zaujal negatívne stanovisko odborový orgán.

Výhrady mal aj k výroku o náhrade škody, keď vyslovil názor, že V., nebola konaním obvinených poškodená a nemohla ani vystupovať v procesnom postavení poškodeného a domáhať sa náhrady nákladov spojených s liečbou zadržaných osôb.

Obžalovaný I. G. na základe uvedených dôvodov odvolania navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 258 ods. 1 písm. a/, písm. b/, písm. c/, písm. e/, písm. f/ Tr. por., účinného do 31. decembra 2005, vo vzťahu k nemu zrušil napadnutý rozsudok a podľa § 226 písm. c/ uvedeného Trestného poriadku ho spod obžaloby oslobodil.

Obžalovaný O. H. prostredníctvom svojho obhajcu v odvolaní uviedol, že súd prvého stupňa správne vyhodnotil dôkazy pokiaľ ide o prvú časť konania, ktorá sa stala v Magnezitovciach po príchode K. S. st. do domu jeho otca a situácia sa vyhrocovala po príchode jeho synov P. S., K. S. ml. a R. G.. Mohol síce v stresovej situácii reagovať nekontrolovane, ale neregistroval takú situáciu, že by P. S. alebo R. G. kopol do boku, iba

kľučal nad P. S. pri zakladaní pút a nemohol ho kopnúť. Naopak, on sám bol kopnutý P. S. do palca pravej ruky a bol bolestivo zranený.

V ďalšej časti, čo sa týka konania na OO PZ v J. a OO PZ v R., sú podľa neho závery prvostupňového súdu nesprávne. Považuje za lživé každé tvrdenie, že na OO PZ v J. pokračoval v útokoch na predvedených K. S. st., P. S. a R. G.. Na OO PZ v J. došiel podať vysvetlenie, čo sa na terase domu v M. stalo. Zdržiaval sa v priestoroch stálej služby a u riaditeľa OO PZ L. K.. Bol v civile, nemal obušok, a teda nemohol nikoho udierať obuškom a mal bolestivo nakopnutý palec, takže ani rukou nemohol nikoho napadať. Na lekárske ošetrenie z OO PZ v J. išiel na pokyn riaditeľa, potom ako sa išiel domov prezliecť a je pravdou, že išiel na ošetrenie v jednom aute spolu so zadržaným K. S. st., avšak k žiadnemu kontaktu z jeho strany s týmto zadržaným nedošlo.

Po ošetrení u lekára v R. nastúpil službu o 21.00 hod. na OO PZ v J. a na OO PZ v R. prišiel niečo pred 03.00 hod. ráno 6. júla 2001, priniesť materiály pre vyšetrovateľa a tam sa zdržiaval len pri stálej službe. Preto nevie, z akého dôvodu sa objavuje tvrdenie, že aj tam mal udrieť R. G. lakt'om do tváre.

Poukazoval na to, že u zadržaných išlo o osoby súdne trestané, ktoré poznali jeho, a preto ho bezdôvodne označovali za človeka, ktorý im ubližuje.

Podotkol, že to bol vyšetrovateľ, ktorý nariadil lekársku prehliadku všetkých zadržaných v NsP v R., po ktorej ostali na OO PZ v R. a ráno mali byť predvedení pred vyšetrovateľa na Okresný úrad vyšetrovania PZ v R. a keďže on o tejto skutočnosti vedel, rozhodne by si nedovolil akékoľvek fyzické útoky voči zadržaným.

Obžalovaný O. H. skonštatoval, že sa nedopustil trestného činu, z ktorého bol uznaný za vinného. Mrzí ho, že došlo k úmrtiu K. S. st., ale na tom nemá žiaden podiel a bol bezdôvodne prepustený zo služieb policajného zboru. Preto navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 258 ods. 1 písm. b/, písm. c/ Tr. por., účinného do 31. decembra 2005, napadnutý rozsudok vo vzťahu k nemu zrušil a rozhodol sám tak, že ho podľa § 226 písm. c/ uvedeného Trestného poriadku spod obžaloby oslobodí.

Krajský prokurátor v odvolaní smerujúcom len do výroku o vine a treste napadnutého rozsudku u obžalovaného R. R. uviedol, že až na malé výnimky, ktoré nepovažuje za dôvod

odvolania, sa stotožňuje s rozhodnutím prvostupňového súdu u ostatných obžalovaných, ale nestotožňuje sa s výrokom o vine a treste u obžalovaného R. R..

Obžaloba kládla za vinu tomuto obžalovanému, že počas útokov obžalovaných S. a K. na predvedené osoby na OO PZ v R. sa k nim v niektorých časových úsekoch pripojil, v priebehu vykonávania stálej služby, pričom najmenej šesťkrát kopol do oblasti brucha, dvakrát udrel päťou do tváre a viackrát udrel obuškom po chrbte K. S. st. a najmenej trikrát kopol do rôznych častí tela, najmenej dvakrát udrel dlaňou po hlave a viackrát udrel obuškom obvineného R. G., čo bolo kvalifikované ako trestný čin mučenia a iného neľudského a krutého zaobchádzania podľa § 259 ods. 1 ods. 2 písm. a/, písm. b/, ods. 4 Tr. zák. účinného do 1. augusta 2001.

Pokiaľ súd vyhodnotil dôkazy a ustálil skutok tak, že obžalovaný R. R. sa síce pripojil k obžalovaným S. a K., ale len slabšie udrel R. G. po hlave a malou intenzitou kopol K. S. st. a P. S., avšak neskôr na zadržaných už neútočil a vyhovoval ich požiadavkám, no následnému násiliu na zadržané osoby obžalovaným S. a K. nezabránil a títo v ňom pokračovali až do bližšie nezistených nočných hodín až skorých ranných hodín z 5. júla na 6. júla 2001 a toto konanie kvalifikoval len ako trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a/, písm. c/, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. č. 140/1961 Zb., s tým sa krajský prokurátor nestotožňuje.

Krajský prokurátor zastáva názor, že krajský súd precenil konanie obžalovaného R. R. spočívajúce v tom, že neskôr už neútočil na zadržané osoby a vyhovoval ich požiadavkám na podanie vody, vykonanie telesných potrieb a pod. To, že obžalovaný R. takto konal, iba plnil jednu z jeho základných povinností pri vykonávaní stálej služby vo vzťahu k zadržaným osobám. Pokiaľ ale následne umožnil obžalovaným S. a K. pokračovať v ďalšom mučení zadržaných osôb, nemožno to považovať za jeho ľudské správanie, ani za okolnosť, ktorá by znižovala nebezpečnosť jeho konania pre spoločnosť.

Podľa prokurátora skutočnosť, že obžalovaný R. sám použil násilie voči už zraneným predvedeným osobám a že bez akejkoľvek snahy zabrániť obžalovaným S. a K. v ich konaní im umožnil mučiť tieto osoby, preukazuje, že obžalovaný R. chcel, aby predvedené osoby boli mučené. V opačnom prípade by bol obžalovaným S. a K. ako stála služba v ich konaní zabránil a keby to nebol schopný urobiť sám, mal povinnosť celú situáciu bezodkladne hlásiť operačnému dôstojníkovi Okresného riaditeľstva PZ v R..

Krajský prokurátor poukázal na článok 1 ods. 1 aj článok 4 Dohovoru proti mučeniu a inému krutému, neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestaniu a s poukazom na ne malo byť podľa krajského prokurátora konanie obžalovaného R. R. posúdené ako mučenie a kvalifikované ako zločin mučenia a iného neľudského alebo krutého zaobchádzania podľa § 420 ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. b/, písm. e/, ods. 3 písm. a/ Tr. zák. účinného od 1. januára 2006.

Preto krajský prokurátor navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 258 ods. 1 písm. d/, písm. e/ Tr. por. účinného do 31. decembra 2005, zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o vine a treste u obžalovaného R. R. a aby podľa § 259 ods. 3 uvedeného Trestného poriadku rozhodol vo veci sám tak, že uzná tohto obžalovaného za vinného z vyššie uvedeného zločinu podľa § 420 ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. b/, písm. e/, ods. 3 písm. a/ Tr. zák., účinného od 1. januára 2006 a aby uložil tomuto obžalovanému trest odňatia slobody v prvej polovici trestnej sadzby, so zaradením na jeho výkon do ústavu s minimálnym stupňom stráženia a zaviazal ho k náhrade škody poškodenej B. S. spolu s ďalšími obžalovanými vo výške 19 603 Sk.

Zástupca generálneho prokurátora Slovenskej republiky na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu navrhol vyhovieť odvolaniu krajského prokurátora, s ktorým sa stotožnil a odvolania obžalovaných ako nedôvodné navrhol zamietnuť podľa § 256 Tr. por., účinného do 31. decembra 2005.

Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 254 ods. 1, ods. 2 Tr. por., účinného do 31. decembra 2005, podľa ktorého bolo potrebné v danej veci postupovať v zmysle § 564 ods. 4 Tr. por. č. 301/2005 Z. z., účinného od 1. januára 2006, preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov rozsudku, proti ktorým mohli odvolatelia podať odvolanie, i správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo tej časti napadnutého rozsudku, ktorej sa týkajú odvolania a zistil, že odvolanie žiadneho z obžalovaných, ani odvolanie krajského prokurátora nie sú dôvodné.

Na podklade tých dôkazov, ktoré mal krajský súd k dispozícii a vykonal ich na hlavnom pojednávaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom a starostlivo vyhodnotil dôkazy jednotlivo i v ich súhrne, v súlade s ustanovením § 2 ods. 6 Tr. por., účinného do 31. decembra 2005, podľa ktorého správne postupoval a na základe svojho vnútorného

presvedčenia, zvažujúc všetky okolností prípadu, správne ustálil skutkový stav tak, ako je uvedený v skutkovej vete napadnutého rozsudku.

Správne zistenému skutkovému stavu zodpovedá aj právna kvalifikácia skutku u jednotlivých obžalovaných a ani v tomto smere, ani pri ukladaní trestov obžalovaným neexistuje odvolací súd pochybenie, ktoré by si vyžadovalo zrušenie napadnutého rozsudku.

Rovnako aj ďalšie výroky o náhrade škody zodpovedajú zavineniu obžalovaných a ich spoločnej zodpovednosti za spôsobenú škodu poškodeným stranám v tom rozsahu, ako je uvedené vo výroku napadnutého rozsudku.

Z celého radu dôkazov podrobne rozobraných v prvej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že celý incident v M. vyvolali, počínajúc nebohým K. S. st., následne jeho synovia obžalovaní P. S., K. S. ml. a R. G., ktorí prišli k domu H. a správali sa spôsobom popísaným v napadnutom rozsudku, za čo boli uznaní za vinných z trestného činu násilia proti skupine obyvateľov a proti jednotlivcovi podľa § 197a Tr. zák. č. 140/1961 Zb.

Z tohto dôvodu možno považovať za opodstatnený zákrok príslušníkov policajného zboru smerujúci k zadržaniu a predvedeniu týchto podozrivých osôb, ktoré sa, ako sa v konečnom dôsledku dokazovaním ukázalo, dopustili uvedeného trestného činu. Podľa popisu tejto udalosti príslušníkmi policajného zboru, ktorí v M. robili služobný zákrok, či už tými, ktorí boli nakoniec obžalovaní, alebo vystupovali v trestnom konaní v pozíciách svedkov alebo podľa výpovedí ďalších svedkov z celého radu osôb nachádzajúcich sa na mieste činu v M., tieto podozrivé osoby, ktoré boli nakoniec zadržané sa správali takým spôsobom, že nemožno vylúčiť dôvodnosť použitia takých donucovacích prostriedkov, ako to príslušníci policajného zboru popisovali, a to hmatov, chvatov a založenia pút, aby mohli byť tieto osoby, jednak samotný poškodený, nebohý K. S. a neskôr obžalovaní P. S., K. S. ml. a R. G. predvedení na príslušné obvodné oddelenie policajného zboru.

Konanie obžalovaných nad rámec použitia miernejších donucovacích prostriedkov, pokiaľ sa podozrivé osoby zdráhali predvedeniu, v podobe kopnutí a silných úderov obuškom, ale najmä všetko ďalšie násilné konanie obžalovaných po predvedení podozrivých osôb na OO PZ v J. a neskôr na OO PZ v R. spadá do rámca odplaty za to, čo tieto podozrivé a zadržané osoby urobili v M. pri dome A. H..

Predovšetkým sa žiada uviesť, že ani odvolací súd neuveril obhajobným tvrdeniam obžalovaných, ktoré vo svojej podstate zhrnuli do odvolacích námietok. Podľa ich tvrdení ani jeden z nich ale ani nikto ďalší z príslušníkov policajného zboru nachádzajúcich sa na OO PZ v J. a OO PZ v R. alebo prítomných pri prevážaní zadržaných osôb z M. na OO PZ v J. alebo odtiaľ na ošetrovanie do NsP v R. a z nemocnice na OO PZ v R. sa žiadneho fyzického násillia voči týmto osobám nedopustil. Obžalovaní sami to podľa ich obhajobných tvrdení neurobili, ani nikoho iného nevideli, že by sa takého konania voči zadržaným osobám dopustil a aj iní príslušníci policajného zboru, prípadne iní svedkovia nachádzajúci sa na OO PZ v R. to vo vzťahu k nim netvrdili, resp. priam uvádzali, že obžalovaných nevideli takto konať.

Takáto obhajoba je v rozpore s objektívne zistenými skutočnosťami podloženými dôkazmi, ktoré možno považovať za objektívne. Predovšetkým to boli lekárske správy o vyšetrení zadržaných osôb v NsP v R. a výpovede týchto lekárov ako svedkov k zisteným poraneniam predvedených osôb. Potom to boli výpovede svedkov, ktorí prišli o privolaní ráno 6. júla 2001, v rámci rýchlej zdravotníckej záchranej služby na OO PZ v R., ktorí boli prví pri nebohom poškodenom K. S., jednak lekár MUDr. P. K. a najmä zdravotná sestra M. H., ktorá aj počula ako sa zadržaný R. G. bezprostredne po udalosti vyjadroval, čo sa stalo. Hlavne však objektívne závery znaleckého posudku o príčine smrti poškodeného K. S., popis jednotlivých poranení poškodeného znalcami a mechanizmus ich vzniku, ako aj popis zranení obžalovaných P. S. a R. G., výsledky expertízneho skúmania zaistených biologických stôp, nepriame výpovede svedkov, najmä A. T., ktorá od obžalovaného P. S. sa dozvedela, ktorý policajt to bol, čo dupol K. S. na hrud', v nadväznosti na priame dôkazy výpovedami obžalovaných P. S. a R. G. vylučujú pravdivosť obhajobných tvrdení obžalovaných príslušníkov policajného zboru.

K námietkam obžalovaných S. a K. vo vzťahu k prvotným úkonom a zaisteným stopám treba uviesť, že krajský súd vykonal na hlavnom pojednávaní všetky dostupné dôkazy, ktoré mal k dispozícii. Vykonal ich za aktívnej účasti obhajoby a vyhodnocoval ich zákonom predpísaným spôsobom. Pokiaľ sa niektoré dôkazy pre, podľa obhajoby, nedostatočnosť prvotných úkonov, stali nedostupnými, ešte to samo osebe neznehodnocuje preukaznosť tých, ktoré boli vo veci vykonané a z ktorých krajský súd v súlade so zásadou v pochybnostiach v prospech obžalovaných vyvodil tie skutkové a právne závery, ktoré sú uvedené v napadnutom rozsudku.

Pokiaľ išlo o konanie tých obžalovaných, ktorí boli prítomní pri zákroku v M., z ich výpovedí, ale i z výpovedí mnohých svedkov, ktorí sa na tomto mieste nachádzali, možno uzavrieť, že tam obžalovaný R. G. neutrpel zranenie v podobe tržnej rany na hlave. Nikto z obžalovaných ani zo svedkov netvrdil, že by takéto zranenie na hlave R. G. vzniklo pri zásahu v M., a tam ani nebol zaznamenaný úder do jeho hlavy. Predmetné zranenie však bolo konštatované v lekárskej správe z ošetrenia tohto obžalovaného i svedeckou výpoveďou ošetrojúceho lekára. Muselo teda vzniknúť neskôr, buď už na OO PZ v J. alebo neskôr, až do príchodu k lekárovi. Vzhľadom na okolnosti, za ktorých bol predvádzaný na ošetrovanie, je zrejmé, že si to nemohol spôsobiť sám.

Preto aj Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za absolútne nevierohodné tvrdenia obžalovaných, ale aj svedkov, príslušníkov policajného zboru, že obžalovaní nijako fyzicky neútočili na zadržaných. Títo nemohli utrpieť také zranenia, ktoré boli u nich zistené, skôr pri inej príležitosti alebo pri zákroku v M.. Jednoznačne o tom svedčia aj výpovede svedkov, ošetrojúcich lekárov z NsP v R. o závažnom rozdiely charakteru poranení, ktoré oni zistili pri ich vyšetrení v R., a tým čo v konečnom dôsledku bolo zistené objektívnymi lekáorskými nálezmi u obžalovaných P. S. a R. G. a predovšetkým nebohému K. S. st.

Z tohto pohľadu opodstatnene považoval krajský súd za prijateľné vysvetlenie obžalovaných P. S. a R. G., prečo v počiatočných štádiách trestného konania neuvádzali útoky na nich a K. S. st. na OO PZ v J. a v R., že sa tak stalo z obavy pred ďalším fyzickým násilím voči nim zo strany policajtov. Rozhodujúce sú výpovede P. S. a R. G. v postavení obžalovaných, najmä na hlavnom pojednávaní. V opačnom prípade by odporovalo zásadám logického myslenia, ako mohli také závažné porania menovaným obžalovaným a nebohému K. S. st. vzniknúť, keď pred príchodom na OO PZ v J. ich objektívne nemohli mať a neskôr boli u nich zistené a sami si ich nemohli spôsobiť.

K odvolacím námietkam obžalovaných, že rozhodnutie súdu je založené na výpovediach obžalovaných, ktorí nie sú schopní správne vnímať, zapamätať si a reprodukovať prežitú udalosť, treba uviesť, že taký jednoznačný záver znalcami urobený nebol. Ani znaleckým posudkom z odvetvia neurológie nebolo potvrdené u týchto obžalovaných také poškodenie mozgu, ktoré by im v tom bránilo. Najpodrobnejšie popisoval

prebiehajúci skutkový dej obžalovaný R. G. a jeho schopnosť správne a úplne vnímať sledované a prežívané udalosti, tieto si zapamätať a aj správne reprodukovať je podľa záveru znalca PhDr. J. C. plne zachovaná a zodpovedá populačnej norme. Táto schopnosť nebola úplne vylúčená ani u obžalovaného S. i keď bola zreteľne narušená. Ako však správne krajský súd zhodnotil, vypovedal nepresnosti v detailoch, ale o závažných skutkových okolnostiach hovoril rovnako, ako obžalovaný R. G..

Všetky skutkové závery krajského súdu sú správne. Pokiaľ s istotou nemohol ustáliť, či všetci obžalovaní príslušníci policajného zboru sa podieľali na útokoch voči zadržaným osobám aj na OO PZ v R. ale na základe usvedčujúcich výpovedí obžalovaných P. S. a R. G. mal istotu, že obžalovaní I. G. a O. H. sa spolu s už odsúdeným M. U. podieľali na bití zadržaných osôb na OO PZ v J., a to obžalovaný O. H. spolu s obžalovanými S. a K. opakovaným udieraním obuškom i rukami a kopaním a obžalovaný I. G. formou opakovaných úderov a kopov do rôznych častí tela, správne ustálil skutok vo vzťahu k nim len v tomto rozsahu, čomu zodpovedá aj primerane upravená právna kvalifikácia skutku.

Na základe dôkazov preukazujúcich zdravotný stav a zranenia zadržaných osôb predvedených na ošetrovanie z OO PZ v J. do NsP v R. správne krajský súd ustálil, že dovtedy nedošlo až k takým závažným zraneniam týchto osôb, ktoré by znamenali ťažkú ujmu na zdraví. Preto mohol u týchto obžalovaných použiť právnu kvalifikáciu skutku uvedenú v napadnutom rozsudku, na rozdiel od obžaloby.

Z vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní bolo zrejmé, že na základe neho nemohol mať krajský súd istotu, že obžalovaný R. R. sa podieľal na útokoch voči zadržaným osobám na OO PZ v R. až v takom rozsahu a v takej intenzite a spôsobom, ako sa mu kládlo za vinu v obžalobe. Preto správne v pochybnostiach vychádzal krajský súd v prospech obžalovaného. K otázke totožnosti skutku treba uviesť, že je zachovaná vzhľadom na totožnosť spôsobeného následku.

Neobstoja ani námietky tohto obžalovaného, že sa na útokoch voči zadržaným vôbec nepodieľal. Obžalovaní si práve tohto obžalovaného najviac pamätali, lebo im nosil vodu a podľa toho ho aj pomenovávali ako „vodáka“, ale nikdy nevylučovali aj jeho podiel na ich bití. Naopak, i keď nie až v takej intenzite a takým spôsobom, ako to bolo uvedené v obžalobe, potvrdzovali, že aj obžalovaný R. R. na nich útočil. Ani detailný rozbor časového sledu jednotlivých udalostí v kritický večer a noc až do rána týmto obžalovaným nevylučuje

jeho účasť na danom skutku. Pokiaľ by malo byť pravdou, že nevidel a nepočul, čo sa deje na OO PZ v R. zo strany ďalších obžalovaných voči zadržaným osobám a ani sám sa nijako na útokoch nepodieľal, ako už bolo vyššie naznačené, bolo by to v úplnom rozpore s tými dôkazmi, ktoré potvrdzovali, že k najzávažnejším poraneniam zadržaných osôb došlo práve na OO PZ v R. O najintenzívnejších útokoch na tomto oddelení vypovedali obžalovaní P. S. a R. G. a tieto ich tvrdenia objektivizoval znalecký posudok z odboru zdravotníctva. Popis poranení zadržaných osôb a mechanizmus ich vzniku zodpovedá tomu, čo obžalovaní P. S. a R. G. uvádzali k tomu, ako bol útok na nich a nebohého K. S. st. vedený.

Pokiaľ obžalovaní M. S. a J. K. v odvolaniach uvádzali, že jedenásť osôb prítomných z nejakého dôvodu v kritický deň na OO PZ v R. potvrdzovalo, že po 21.00 hod. tohto dňa sa nemohli nachádzať na OO PZ v R., lebo už odtiaľ odišli a nevrátili sa tam, vôbec to nevyklučuje ich účasť na predmetnom skutku. Medzi nimi sú uvádzaní aj spoluobžalovaní R. R. a O. H. a odsúdený M. U., ktorí tiež o sebe tvrdili to isté a poznamenať treba, že z nemocnice v R. priviezli zadržané osoby na OO PZ v R. už pred 21.00 hod., ako uvádzal obžalovaný R. R., vykonávajúci stálu službu, bolo to o 20.30 hod. a útok na zadržaných podľa obžalovaných P. S. a R. G. pokračoval na OO PZ v R. krátko na to, ako ich všetkých priviezli a pripútali k potrubiu radiátora, ku skobe a k mreži.

Nie je teda vylúčené, pokiaľ príslušníci polície E. S. a P. L., striedajúci v službe obžalovaných S. a K., uvádzali, že nevideli, že by niekto voči zadržaným osobám použil násilie, že sa to stalo v čase, keď tam títo svedkovia neboli. Navyše, pokiaľ prvostupňový súd neveril tvrdeniam svedkov príslušníkov policajného zboru z dôvodu, že sa mohli snažiť pomôcť svojim kolegom, nemožno to vylúčiť. Treba poznamenať, že príslušníci policajného zboru v pozíciách svedkov, ktorí by mohli vidieť aspoň časť predmetného skutku, mohli mať aj sami záujem na tom neuvádzať, že videli nejaké násilie zo strany obžalovaných, lebo nikto z nich neurobil nič v tom smere, aby sa nekonalo, hoci bolo jasné, že sa zadržané osoby nachádzali vo veľmi ponižujúcom postavení a niet pochyb, že k najzávažnejším útokom muselo dôjsť po privezení zadržaných z ošetrovania v nemocnici v R..

Keby nebola pravdivá výpoveď obžalovaného R. G. o tom, že došlo k veľmi intenzívnym útokom voči ním predovšetkým zo strany obžalovaných S. a K. a že policajt, ktorý nastupoval ráno 6. júla 2001 do služby dupol nohou na hrudník jeho otca, sotva by mohlo byť záverom znaleckého posudku z odvetvia súdneho lekárstva, že došlo k zlomenine hrudnej kosti poškodeného K. S. st., so zakrvácaním v hrudnom segmente

vpredú a na osrdcovníkovom vaku a trhlinám v stene srdcovnice a krvácaniu do okolia počas prudkej predozadnej kompresie hrudníka v polohe tela poškodeného uloženého na chrbte a že toto zranenie mohlo vzniknúť mechanizmom skočenia na hrudník poškodeného inou osobou alebo pridupnutím na hrudník, či akcelerovaným dupnutím. Tieto zranenia vedúce k masívnemu zakrvácaniu vnútrotelových orgánov mohli vzniknúť len za živa. Čas smrti poškodeného K. S. bol ustálený po šiestej hodine rannej.

Z dokazovania je zrejmé, že príslušníkom policajného zboru, ktorý ráno 6. júla 2001 o 5.45 hod. nastupoval na OO PZ v R. do služby bol obžalovaný L. K.. Tohto označil obžalovaný P. S. svedkyňi A. T., keď naňho ukázal, že to bol on, ktorý dupol otcovi na hrud'. Aj keď pri rekognícii nebol obžalovanými S. a G. obžalovaný K. opoznaný, v nadväznosti na vyššie uvedené dôkazy, to nespochybňuje, že bol to práve obžalovaný L. K., ktorý takto konal a nik z iných obžalovaných alebo iný príslušník policajného zboru.

Výsledky znaleckého dokazovania o charaktere poranení poškodeného K. S. st. a obžalovaných P. S. a R. G. svedčia o veľmi brutálnom útoku na nich. Jednoznačne to spadá do kategórie pojmu mučenia v zmysle článku 1 ods. 1 Dohovoru proti mučeniu a inému krutému, neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestaniu, ktorým je Slovenská republika viazaná a ktorý bol implementovaný do nášho právneho poriadku. Išlo o spôsobovanie veľmi silných bolestí a telesného utrpenia zadržaných osôb s cieľom potrestať ich za konanie, ktorého sa dopustili, resp. z ktorého boli podozriví.

Obžalovaní M. S., J. K. a L. K. boli správne uznaní za vinných zo zločinu mučenia a iného neľudského alebo krutého zaobchádzania podľa § 420 ods. 1, aj ods. 2 i ods. 3 Tr. zák. účinného od 1. januára 2006, obžalovaní S. a K. podľa písm. a/, písm. b/, písm. e/ ods. 2 a obžalovaný L. K. podľa písm. e/ ods. 2 a všetci títo traja obžalovaní podľa písm. a/ ods. 3 § 420 uvedeného trestného zákona. Keďže bolo zistené, že najzávažnejšie poranenia zadržaných osôb vedúce k ťažkej ujme na zdraví obžalovaného P. S. a k smrti poškodeného K. S. st., boli spôsobené po ošetrení v NsP v R. na OO PZ v R., potom aj záver súdu o zavinení ťažšieho následku predpokladaného v ods. 3 písm. a/ § 420 Tr. zák. iba obžalovanými M. S., J. K. a L. K. je správny.

Zo znaleckého posudku z odvetvia súdneho lekárstva je zrejmé, že rozsiahle najzávažnejšie poranenia K. S. st., ku ktorým muselo dôjsť na OO PZ v R. boli takého charakteru, že aj v prípade, ak by k dupnutiu na hrudník poškodeného K. S. st. nedošlo,

už predchádzajúce utrpené poranenia by viedli k smrti poškodeného, iba doba prežívania by bola dlhšia, avšak trvala by len niekoľko málo hodín. Teda niet pochybností, že na tomto najťažšom následku nesú vinu aj obžalovaní S. a K., i keď sa javí, že najbrutálnejší bol útok zo strany obžalovaného L. K. spočívajúci v opakovanom silnom dupnutí, najmenej trikrát na hrudník poškodeného.

Je preukázané, že bezprostrednou príčinou smrti poškodeného K. S. st. bol úrazový šok a šok z vykrvácania do hrudnej a brušnej dutiny pri mnohopočetných poraneniach hrudníka a jeho orgánov, brušnej dutiny a jej orgánov, hlavy, zlomeninách rebier a pri trhlinách na srdcovnici, pri krvácaní do hrudnej a brušnej dutiny. Ako už bolo uvedené, poranenia na hrudníku, najmä zlomenina hrudnej kosti, trhliny na srdcovnici a krvácanie na povrch osrdcovníkového vaku srdca boli spôsobené práve v dôsledku intenzívneho dupnutia na hrudník poškodeného. Je preto evidentné, že existuje príčinná súvislosť medzi konaním obžalovaného L. K. a najťažším nenapraviteľným následkom, smrťou poškodeného K. S. st. Zavinenie tohto následku bolo spôsobené aj konaním obžalovaného L. K., preto správne aj on bol uznaný za vinného z trestného činu podľa § 420 ods. 3 písm. a/ Tr. zák.

V napadnutom rozsudku je primerane odôvodnené prečo je použitie neskoršieho Trestného zákona, než toho ktorý bol účinný v čase spáchania skutku, pre týchto obžalovaných priaznivejšie. Odôvodnenie použitia jednotlivých alternatív podľa ods. 2 § 420 Tr. zák. u obžalovaných S., K. a K. je tiež správne.

Vzhľadom na ustálené skutkové závery týkajúce sa konania obžalovaných I. G. a O. H., bolo správne ich konanie kvalifikované ako trestný čin mučenia a iného neľudského a krutého zaobchádzania podľa § 259a ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. b/ Tr. zák. účinného v čase spáchania činu.

K odvolaniu krajského prokurátora treba uviesť, že pri pochybnostiach o skutkových okolnostiach uvedených v obžalobe vo vzťahu k obžalovanému R. R. nemohol prvostupňový súd postupovať v neprospech obžalovaného. Pri žalovanom trestnom čine musí aj konanie aj úmysel páchatel'a smerovať k spôsobeniu mučenia s cieľom uvedeným v spomenutom Dohovore proti mučeniu a inému krutému, neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu. Aj intenzita jeho konania by musela naznačovať, že chcel svojim konaním spôsobiť tie následky, ktoré charakterizujú pojem mučenia, nestačí len hocijaké násilie alebo správanie, ktoré je v rozpore so zákonom. Aj neoznámenie konania iných obžalovaných svojim

nadriadeným, pokiaľ mu nemohol sám zabrániť, ešte neznamená, že naplnil znaky žalovaného trestného činu, ako naznačuje prokurátor. V tom smere sa odvolací súd stotožňuje s právnymi závermi prvostupňového súdu. Obžalovaný R. sám takto nekonal a preukázanie jeho úmyslu, že chcel tak svojou nečinnosťou umožniť iným obžalovaným mučenie alebo iné neľudské a kruté zaobchádzanie, alebo telesné utrpenie zadržaných osôb s predpokladaným cieľom nebolo dostatočne podložené dôkazmi.

Preto odvolací súd nevzhladal dôvodnosť odvolania prokurátora.

Nie je však ani dôvodné odvolanie obžalovaného R. R., že neporušil žiadne svoje povinnosti. Keďže z úpravy povinnosti stálej služby vo vestníku Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, čiastke 74 z 11. septembra 1997 pod písm. j/ je uvedené, že stála služba vykonáva kontrolu osôb umiestnených v cele policajného zaistenia, je zrejmé, že bolo jeho povinnosťou kontrolovať nielen to, ako sa správajú zaistené osoby, ale aj to ako sa správajú iní voči týmto osobám a urobiť opatrenia, aby sa zamedzilo nezákonného počínaniu. On sám sa však správal v rozpore so zákonom, keď použil násilie, i keď menšej intenzity, také, aké je popísané v skutkovej vete napadnutého rozsudku a je tiež zrejmé, že bolo jeho povinnosťou mimoriadnu udalosť nahlásiť operačnému dôstojníkovi. Právne úvahy krajského súdu pokiaľ sa týkajú kvalifikácie konania tohto obžalovaného ako trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa príslušných ustanovení § 158 ods. 1 písm. a/, písm. c/, ods. 2 písm. c/ Trestného zákona č. 140/1961 Zb. uvedených v napadnutom rozsudku sú preto správne.

Čo sa týka výrokov o trestoch, tieto zodpovedajú podľa právnej kvalifikácie konania jednotlivých obžalovaných zákonom stanoveným kritériám pri ukladaní trestov, predovšetkým spoločenskej nebezpečnosti konania obžalovaných, možnostiam nápravy a pomerom páchatel'ov i tomu, ktorý z páchatel'ov akou mierou prispel k spáchaniu trestného činu a na akom následku sa podieľal.

Odvolací súd nevidí dôvod na zmiernenie uložených trestov, vzhľadom na to, že podľa zistených následkov sa konanie obžalovaných, najmä tých, ktorým boli uložené nepodmienečné tresty odňatia slobody, prejavovalo značnou brutalitou a bezcitnosťou.

Aj napriek takému konaniu obžalovaných a nenapraviteľnému následku, nie je možné sprísňovať tresty u obžalovaných, vo vzťahu ku ktorým nebolo podané odvolanie prokurátora

a trest uložený obžalovanému R. R. vzhľadom na spáchaný trestný čin a okolnosti vyznievajúce v prospech tohto obžalovaného, na ktoré poukazoval krajský súd, považuje aj odvolací súd za dostatočný na splnenie účelu trestu.

Výroky o zaradení obžalovaných na výkon trestov do príslušných ústavov s minimálnym stupňom stráženia, resp. u obžalovaného R. R. do prvej nápravno-výchovnej skupiny, zodpovedajú citovaným zákonným ustanoveniam.

K ponúknutej spoločenskej záruke za nápravu obžalovaného R. R. treba poznamenať, že prijatie spoločenskej záruky za nápravu tohto obžalovaného by bolo v rozpore so zákonom, pretože jej prijatie predpokladá uloženie takého trestu, ktorý nie je priamo spojený s odňatím slobody. To by však vzhľadom na závažnosť porušenia povinnosti tohto obžalovaného ako verejného činiteľa, závažné dôsledky z toho vyplývajúce, zvyšujúce stupeň spoločenskej nebezpečnosti jeho trestného činu, bolo v rozpore s účelom trestu. Napokon predpokladom dobrých možností nápravy a prevýchovy obžalovaného je v prvom rade aspoň oľutovanie spáchaného trestného činu, keď už nie aspoň zmiernenie odstrániteľných následkov trestného činu vo vzťahu k poškodeným. Obžalovaný R. R. však popieral spáchanie trestného činu a tým sa zbavil ďalšej možnej poľahčujúcej okolnosti.

U tých obžalovaných, ktorým boli uložené podmienené tresty odňatia slobody (obžalovaný I. G. a obžalovaný O. H.) možno očakávať, že vzhľadom na menej závažné trestné činy, z ktorých boli uznaní za vinných oproti ostatným obžalovaným, menšiu mieru ich zavinenia a účasti na trestnom čine, ich pomery a možnosti nápravy možno očakávať splnenie účelu trestov.

Čo sa týka výrokov o náhrade škody, tie boli urobené v súlade s ustanoveniami § 228 ods. 1 Tr. por. a § 229 ods. 1 a ods. 2 Tr. por. účinného do 31. decembra 2005 a zodpovedajú aj hmotnoprávnym ustanoveniam, od ktorých sa právny nárok poškodených odvodzuje. Odvolací súd nevidí dôvod na zrušenie alebo zmenu týchto výrokov.

Na základe týchto dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako sa uvádza vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e: Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 17. septembra 2009

JUDr. Milan K a r a b í n , v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Anna Halászová